

— Пфу... сгань! — плю Де Ла Рокъ и хлопна вратата.

— Господине писателю!

— Върви по дяволитѣ!

— Господине писателю! Азъ съмъ. . . социалния елементъ.

Де Ла Рокъ едва не изкърти отъ бързане вратата.

— Нима сте Вие? Кажете гължбче!

— Да! Азъ съмъ. . .

Той го грабна въ ржце и го разцѣлува като лудъ.

— Скъпия ми, сладкия ми социаленъ елементъ. Отъ кога те търся — просълзи се той.

— Пазете се господине имамъ въшки, а може и нѣкоя болесчица.

— Нима? — изплаши се той и го захвърли на стъпалата.

— Ще ме пребийте господине — изплака непознатиятъ и си тръгна.

— Чакайте моля Ви се, кжде? — разтревожи се Де Ла Рокъ.

— Не съмъ за Васъ. Вие сте много грубъ.

— Но. . . господинъ елементъ. . . извинете!

— Довиждане! — извика младежътъ и се впусна да бѣга.

— На единъ скокъ и Де Ла Рокъ бѣше при него. Той го хвана за яката и насила го вмъкна въ стаята си.

— Не ще ми избѣгнешъ дяволски проклетнико. Азъ заради тебе нѣмамъ покой ни день ни нощъ.

Съ една ржка Де Ла Рокъ прихвана